

Οικογένεια

INTRIK

*Το μυοτήριον
είναι δική μας υπόδεση*

*Pierdomenico Baccalario
& Alessandro Gatti*

ΜΥΣΤΙΚΟΣ ΚΩΔΙΚΑΣ

μετάφραση
Δήμητρα Δότση

εικονογράφηση
Tommaso Ronda

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΔΙΟΠΤΡΑ

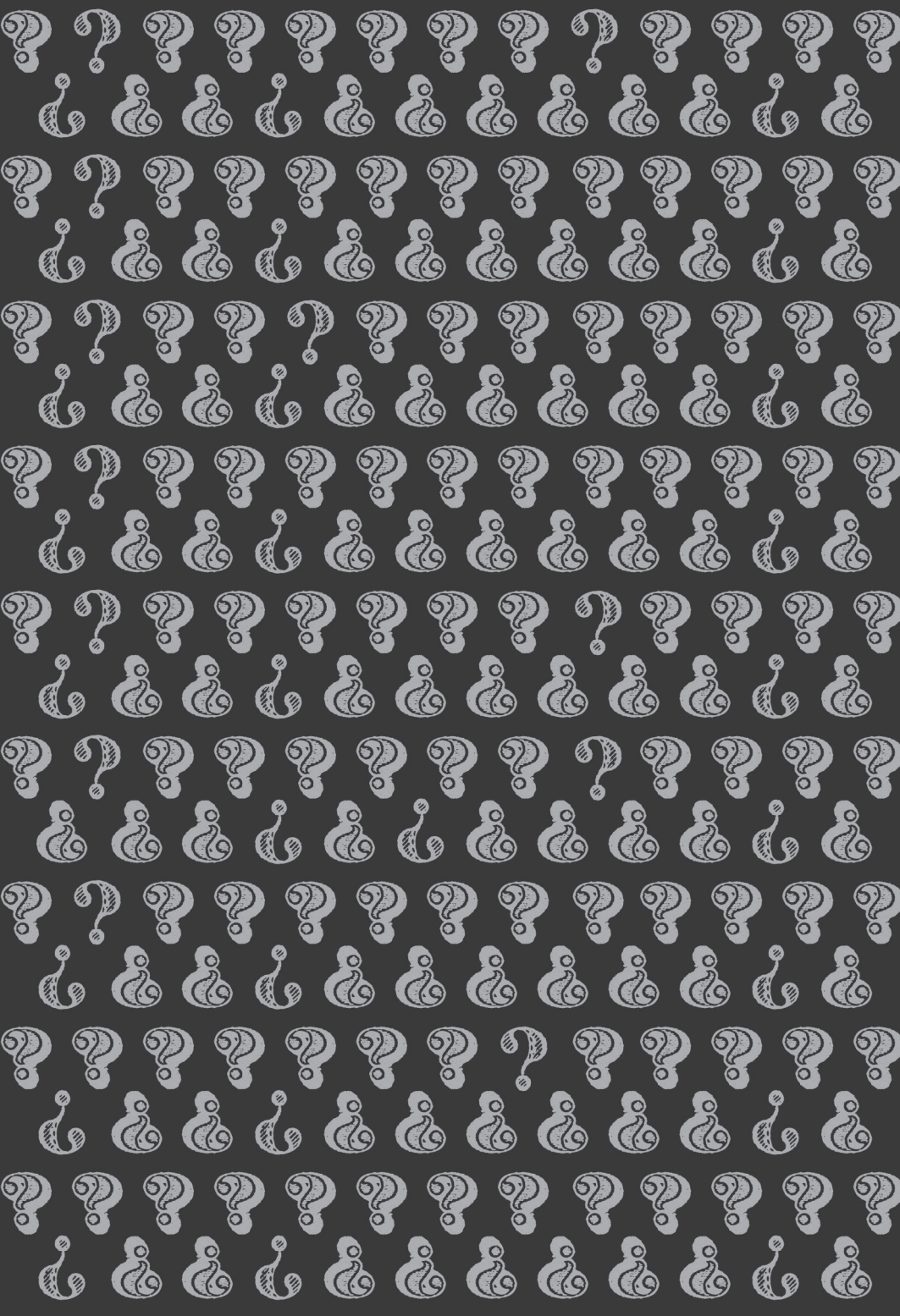
IMOTZEN

TIMHO

OPBIA Δ'

Ένα ήρεμο απόγευμα
στην οικία Ιντρίγκ...

«Να πάρει! Αυτό το δωμάτιο είναι εντελώς άδειο!»
«Καθόλου άδειο, mon ami... Θα έλεγα καλύτερα ότι
είναι γεμάτο εξαφανισμένους ανθρώπους!»

Οδυσσέας Ιτνριγκότ, Πώς εξιχνίασα τη διάσημη υπόθεση της
αγκινάρας από αμέθυστο

1.

Τζίντζε

Λίγα λεπτά προτού σημάνουν μεσάνυχτα, ένας άντρας διέσχισε γρήγορα γρήγορα την ξύλινη γέφυρα του ποταμού Άμστελ, σφυρίζοντας κάτω από τα μουστάκια του. Φορούσε ένα ελαφρύ αδιάβροχο μπουφάν, σκούρο μαύρο παντελόνι και καλογναλισμένα παπούτσια. Ένωσε ασφάλεια ακούγοντας το οικείο τρίξιμο του ξεθωριασμένου ξύλου, πέρασε μπροστά από τις δέστρες για τις βάρκες και περπάτησε με σβέλτο βήμα ώσπου έφτασε στο σπίτι με τον αριθμό 121.

Ανέβηκε τα τέσσερα σκαλοπάτια και σταμάτησε μπροστά στη σκουροπράσινη πόρτα με τις δύο σχισμές, δηλαδή τα δύο γραμματοκιβώτια: το ένα σχεδόν δεν φαινόταν και το δεύτερο είχε ένα φωτεινό κίτρινο χρώμα.

Δίπλα στη σκουριασμένη μπρούντζινη πλάκα με τον αριθμό του σπιτιού δεν υπήρχε ούτε κάποιο όνομα ούτε κάποιο κουδούνι, όμως αυτός ο χαρούμενος νυχτερινός επισκέπτης είχε κλειδιά. Ήταν ο Λάζλο Ιντρίγκ κι αυτό ήταν το σπίτι όπου έμενε με την οικογένειά του.

Ο Λάζλο έβγαλε τα κλειδιά από την τσέπη του, τα έβαλε στην κλειδαριά και την ίδια στιγμή σταμάτησε να σφυρίζει. Απότομα.

Θα έλεγε κανείς ότι περιεργαζόταν τις μύτες των παπουτσιών του, μόνο που δεν συνέβαινε κάτι τέτοιο. Κοιτούσε την απόσταση που χώριζε τα καλογουαλισμένα παπούτσια του από την πόρτα μπροστά του. Μια πολύ μικρή απόσταση που καταλάμβανε το χαλάκι της πόρτας, ακουμπισμένο πάνω σ' ένα όμορφο πάτωμα από μικρές μαύρες και λευκές ψηφίδες.

«Μία, δύο και... τρεις!» μέτρησε ο Λάζλο Ιντρίγκ, κάπως εκνευρισμένος, ενώ ίσιωνε το χαλάκι έτσι ώστε ανάμεσα σ' αυτό και στην πόρτα να φαίνονται ακριβώς τρεις σειρές ψηφίδες.

Προφανώς κάποιος το είχε μετακινήσει, γιατί όταν εκείνος βγήκε από το σπίτι, το χαλάκι ήταν στη θέση του.

Ο Τιμπό, ο μπάτλερ του σπιτιού, μάλλον δεν πρόλαβε να το ξαναβάλει στη θέση του, σκέφτηκε ο Λάζλο κι έστρεψε το κεφάλι κοιτάζοντας όλο περιέργεια το γαλήνιο μισοσκόταδο που είχε τυλίξει το κανάλι.

Ο κύριος Ιντρίγκ κοίταξε την ώρα στο μικρό, κομψό ρολόι του, έστριψε το κλειδί στην κλειδαριά και μπήκε στο σπίτι του. Και εκεί τα πάντα έμοιαζαν να κοιμούνται σ' ένα εξίσου γαλήνιο ημίφως. Οι πίνακες κρεμασμένοι στους ανοιχτόχρωμους γκρίζους τοίχους, τα ράφια με τα περίεργα αντικείμενα από κάθε γωνιά της Γης, τα βιβλία τέχνης πάνω στο σεντούκι, ο μεγάλος στρογγυλός καθρέφτης με τη σκούρα ξύλινη κορνίζα, ο μικρός Βούδας που είχε πάρει η Βίνα από εκείνο το τρελό τους ταξίδι στο Θιβέτ...

Όλα ήταν στη θέση τους. Όμως, κάτι περίεργο υπήρχε στην ατμόσφαιρα, κάτι που γαργαλούσε τη μύτη του Λάζλο.

Τζίντζερ, σκέφτηκε. Έτσι μύριζε το άρωμα που ανέδιδε ο Όλιβερ βαν Σλάι ο Γ', ο ορκισμένος εχθρός της οικογένειας Ιντρίγκ. Αυτό το άρωμα που άφηνε πίσω του σαν υπογραφή έπειτα από κάθε κατεργαριά του.

Τότε ο Λάζλο, με την πολύχρονη πείρα του, άρχισε να πονηρεύεται. Έριξε μια ματιά στην αγαπημένη συρόμενη πόρτα του Τιμπό πίσω από την οποία κάθε τόσο εξαφανιζόταν για να πάει στην κουζίνα, την άνοιξε, αλλά δεν πρόσεξε κάτι το ιδιαίτερο, ούτε και στην ξύλινη σκάλα που οδηγούσε στους επάνω ορόφους. Υπήρχε, όμως, ένα επιδαπέδιο

φωτιστικό στον διάδρομο που οδηγούσε στο γραφείο του, το οποίο είχε μετακινηθεί κατά μερικά εκατοστά. Και στο βάθος της βιβλιοθήκης, ο πίνακας της θείας Έντα, της μίας και μοναδικής αρχηγού της οικογένειας, είχε μετατοπιστεί ελαφρώς, λες και κάποιος είχε ελέγξει μην τυχόν υπήρχε κρυμμένο από πίσω κάποιο χρηματοκιβώτιο.

Ο Λάζλο πλησίασε πατώντας στις μύτες των ποδιών. Έβαλε τον πίνακα στη θέση του και πάτησε διάφορα σημεία στα χρυσά διακοσμητικά της κορνίζας. Θαρρείς και πληκτρολογούσε κάποιον κωδικό.

Και πράγματι, έτσι ήταν: η παχιά κορνίζα με το πορτρέτο της θείας Έντα ήταν ένα μικρό θησαυροφυλάκιο που άνοιγε αν πατούσες μερικά μυστικά πλήκτρα τα οποία κρύβονταν κάτω από το χρυσό πλαίσιο.

Ο Λάζλο άπλωσε το χέρι του και από την κρύπτη που άνοιξε δίπλα στο πορτρέτο πήρε ένα μικροσκοπικό πιστόλι με φιλντισένια λαβή, το Οικογενειακό Κειμήλιο νούμερο 20, το επονομαζόμενο Μοιραία Ντεμουαζέλ.

«Βαν Σλάι, Βαν Σλάι, δεν ξέρω πώς κατάφερες να μπεις στο σπίτι μου, αλλά μπορώ να το φανταστώ...» μур-μούρισε κρατώντας την Ντεμουαζέλ. «Αχθοφόρος; Τεχνικός οπτικών ινών; Υδραυλικός; Και ποιος σου άνοιξε; Η Ίμι; Μπα... Σιγά μην άκουσε την πόρτα να χτυπάει μ' αυτά τα μεγάλα σαν τηγάνι ακουστικά που φοράει... Ποιος τότε; Τα παιδιά;»

ΝΤΕΜΟΥΑΖΕΛ ΦΑΤΑΛ

Οικογενειακό Κειμήλιο

No 20

Με αυτές τις απορίες να τον βασανίζουν, ο Λάζλο έφτασε στο γραφείο του, όπου βεβαιώθηκε πως κανείς δεν είχε αγγίξει το παραμικρό. Στη συνέχεια πήγε στο πιο αγαπημένο του δωμάτιο, εκείνο στο βάθος του διαδρόμου, όπου μπροστά στην κυρτή γιγαντοοθόνη και χάρη στην απόλυτη ηχομόνωση των τοίχων χαλάρωνε παρακολουθώντας αγώνες ποδοσφαίρου μαζί με τον έμπιστό του Τιμπό.

«Αχά!» ψιθύρισε.

Δύο πράγματα είχαν εξαφανιστεί από εδώ: ο ασημένιος δίσκος και η καραμούζα με την οποία εκείνος και ο μπάτλερ του πανηγύριζαν κάθε τόσο για τα γκολ που έβαζαν οι αγαπημένες τους ομάδες. Ένα πλατύ χαμόγελο απλώθηκε στο πρόσωπο του Λάζλο.

«Νομίζω ότι δεν χωρά πλέον καμία αμφιβολία. Δεν ξέρω πού κρύβεσαι, αγαπητέ γερο-Όλιβερ, αλλά για κάτι τέτοιες περιπτώσεις έχω καταστρώσει την ειδική... Διαδικασία Έκτακτης Ανάγκης!»

Ο κύριος Ιντρίγκ πλησίασε στα κρυφά τη μεσαιωνική πανοπλία στη γωνία του δωματίου και την άνοιξε. Στη συνέχεια τη φόρεσε με την ίδια ευκολία που οποιοσδήποτε άλλος θα φορούσε ένα μπουρνούζι. Ύστερα κατέβασε την περικεφαλαία, ενεργοποιώντας έτσι τα φίλτρα αερίων και το σύστημα νυχτερινής όρασης. Στο τέλος, γύρισε μαλακά το ξύλινο πόμολο της γκαρνταρόμπας στην είσοδο. Άλλο ένα μυστικό της οικίας Ιντρίγκ! Όλα τα φώτα του σπιτιού

έσβησαν μεμιάς και μαζί με αυτά και όλα τα led φωτάκια των ηλεκτρικών συσκευών. Πόρτες και παράθυρα σφραγίστηκαν από κάτι βαριά μεταλλικά, συρόμενα πλαίσια.

«Μπήκες στο σπίτι μου, αγαπητέ μου Βαν Σλάι... να δούμε, όμως, τώρα πώς θα βγεις».

Κροταλίζοντας με την πανοπλία του αν και με σχετική άνεση, κρατώντας την Ντεμουαζέλ στο ένα χέρι και το ξίφος των Κόμηδων ντ' Ιντρίγκο στο άλλο, ο Λάζλο ανέβηκε τις σκάλες.

Μόλις έφτασε στον διάδρομο του πρώτου ορόφου, του φάνηκε πως ένα γιαπωνέζικο τραπεζάκι από λάκα δεν ήταν ακριβώς στη θέση του. Η αλήθεια είναι ότι βρισκόταν ακριβώς δίπλα στην πόρτα που οδηγούσε στην αίθουσα των δεκατριών ρολογιών, το πιο σημαντικό δωμάτιο όλου του σπιτιού. Εκεί όπου μάλλον ήθελε να τρυπώσει ο εχθρός του. Ο Λάζλο κοντοστάθηκε κι έριξε μια ματιά γεμάτη αμφιβολία προς τα πάνω, εκεί όπου βρίσκονται τα υπνοδωμάτια και η σοφίτα της Ίμοτζεν.

Γιατί δεν σηκώθηκε κανείς από το κρεβάτι μόλις ενεργοποίησα τη Διαδικασία Έκτακτης Ανάγκης; αναρωτήθηκε. Να δεις που αυτό το φίδι ο Βαν Σλάι τους πότισε όλους υπνωτικό με τζίντζερ, έδωσε μόνος του την απάντηση μ' έναν μορφασμό οργής.

Ο Λάζλο μισούσε το τζίντζερ, που τώρα ήταν πιο πολύ από ποτέ στη μόδα, αφού το συναντούσες ακόμα και στην πιο πρόχειρη *fusion* κουζίνα. Πιο πολύ, όμως,

μισούσε τον Όλιβερ Βαν Σλάι. Κι έτσι, χωρίς τον παραμικρό ενδοιασμό, άνοιξε την πόρτα της αίθουσας των δεκατριών ρολογιών όπου οι Ιντρίγκ φυλούσαν τα πολύτιμα Οικογενειακά τους Κειμήλια.

«Μείνε εκεί που είσαι, Βαν...!»

ΒΟΥΟΥΟΥΟΥΟΥΑΑΑΑΑΝΝΝΝ!!!

Η καραμούζα αντήχησε λίγα εκατοστά μακριά από το αριστερό του αφτί. Αμέσως μετά ο χώρος γέμισε αμέτρητα πολύχρωμα αστέρια και στο τέλος τέσσερα άτομα πετάχτηκαν πίσω από το τραπέζι φωνάζοντας: «ΧΡΟΝΙΑ ΠΟΛΛΑ!»

Ο Τιμπό κρατούσε τον ασημένιο δίσκο με το αγαπημένο κοκτέιλ του εορταζόμενου. Η Βίνα φορούσε μια τουαλέτα και στο χέρι της κρατούσε ένα μακρόστενο κουτί που το μόνο που θα μπορούσε να περιέχει ήταν μια μεταξωτή γραβάτα. Η Ζέλντα τραβούσε απανωτές φωτογραφίες για να απαθανάτισει τον πατέρα της με τη μεσαιωνική πανοπλία. Ο Μάρκους κρατούσε ακόμα στο χέρι του το πιστόλι που εκτόξευε τα πολύχρωμα αστεράκια και η Ίμοτζεν...

ΒΟΥΟΥΟΥΟΥΟΥΑΑΑΑΑΝΝΝΝ!!!

«Ίμι...» τραύλισε ο Λάζλο, ζαλισμένος από την έκπληξη. «Μπορεί να σταματήσεις μ' αυτή την καραμούζα;»

«Δεν το περίμενες, μπαμπά, ε;»

«Όχι, μα τα χίλια στάχια του Άγιου Ευστάχιου! Πώς να το περιμένω αφού τα γενέθλιά μου είναι μεθαύριο;»

«Αυτό το ξέρουμε. Αν, όμως, δεν τα γιορτάζαμε νωρίτερα, δεν θα σε αιφνιδιάζαμε», του απάντησε η κυρία Βίνα.

«Αυτό είναι αλήθεια. Κανείς δεν μπορεί να τη φέρει τόσο εύκολα στον Λάζλο Ιντρίγκ!» έβαλε τα γέλια εκείνος. Κι ύστερα, σιγά σιγά, βγήκε από την πανοπλία του και ήπιε το κοκτέιλ του.

«Τιμπό...»

«Μάλιστα, κύριε Λάζλο», συμφώνησε ο μπάτλερ, χωρίς να χρειαστεί ν' ακούσει δεύτερη κουβέντα. «Πάω αμέσως να σταματήσω τη Διαδικασία Έκτακτης Ανάγκης, προτού ξεκινήσει η Δεύτερη Φάση... Δεν θα ήταν και τόσο ευχάριστο να σας παρασύρει μια ολόκληρη θάλασσα αφρού που στερεοποιείται σε δευτερόλεπτα, και μάλιστα την ώρα που γιορτάζετε τα γενέθλιά σας», τον ενημέρωσε ο μπάτλερ της οικογένειας Ιντρίγκ και βγήκε από το δωμάτιο.

«Α, βλέπω ότι ο ανεπανάληπτος Τιμπό μας είχε κιόλας απενεργοποιήσει τα μικροσίπ ελέγχου του δωματίου...» είπε ο Λάζλο, δείχνοντας τα αναμμένα φώτα παρά τη Διαδικασία Έκτακτης Ανάγκης. «Είμαι λίγο προβλέψιμος, ε, γλυκιά μου;» μουρμούρισε αμήχανος.

Η Βίνα του χαμογέλασε. «Κι εγώ το ίδιο, μην ανησυχείς», αποκρίθηκε εκείνη και του έδωσε το μακρόστενο γυαλιστερό πακέτο της. «Έχει κάτι το τρυφερό το να είμαστε προβλέψιμοι, έτσι δεν είναι;»

«Έχεις δίκιο, γλυκιά μου... Κίτρινη;» ρώτησε εκείνος, παίρνοντας το δώρο του.

Η Βίνα δάγκωσε τα χείλη της. «Ε, να... αυτή τη φορά τη διάλεξαν τα παιδιά».

Το πονηρό χαμόγελο του Λάζλο χάθηκε στα χείλη του, μόλις αντίκρισε τη θλιβερή εμπριμέ και κάπως ψυχεδελική καινούρια γραβάτα του.

«Α, αυτή ακριβώς που ήθελα!» είπε ψέματα και χαμογέλασε στραβά. «Απόψε η μια έκπληξη διαδέχεται την άλλη, ε; Δεν είναι κι εύκολο πράγμα να πιάνεις στον ύπνο έναν Ιντρίγκ!»

«Έναν ολόκληρο μήνα το ετοιμάζαμε!» παραδέχτηκε η Ζέλντα.

«Και παρ' όλα αυτά, ήσουν πανέτοιμος!» είπε ο Μάρκους όλο θαυμασμό.

«Και... θωρακισμένος!» πρόσθεσε η Ίμοτζεν, κοιτάζοντας το ογκώδες μεταλλικό σκάφανδρο, που ήταν πεταμένο στο πάτωμα.

«Είναι αυτό που σας έλεγα. Το ένστικτο των Ιντρίγκ! Το ίδιο ένστικτο που οδήγησε τον Αιγύπτιο πρόγονό σας Ρασίντ ΕΛ-Ιντρίγκ να διαλέξει μια πραλίνα με λικέρ ανάμεσα σ' ένα ολόκληρο κουτί δηλητηριασμένα σοκολατάκια».

«Ουάου! Κι αυτό ήταν το μοναδικό που δεν είχε δηλητήριο;» ρώτησε ο Μάρκους.

«Όχι, όχι, και αυτό είχε. Όταν όμως του έκαναν πλύση

στομάχου στο νοσοκομείο, ο καλός γερο-Ρασίντ παραδέχτηκε ότι αυτό ήταν το πιο νόστιμο σοκολατάκι που είχε δοκιμάσει ποτέ!»

«Χμ, ενδιαφέρον...» σχολίασε η Ζέλντα.

«Ναι, αλλά υπάρχει και κάτι άλλο εξίσου ενδιαφέρον, τώρα που το σκέφτομαι...» είπε ο Λάζλο, ζαρώνοντας το μέτωπό του. «Τι δουλειά έχουμε εδώ, στην αίθουσα των δεκατριών ρολογιών; Ο κανονισμός είναι ξεκάθαρος. Το δωμάτιο αυτό πρέπει να παραμένει άδειο εκτός και αν φτάσει στο γραμματοκιβώτιό μας ένας...»

«...κίτρινος φάκελος, βέβαια. Ο οποίος ήρθε!» τον διέκοψε ο Μάρκους.

«Και το παράξενο είναι ότι αυτή τη φορά ο κίτρινος φάκελος... δεν είναι καθόλου κίτρινος», πρόσθεσε η Ζέλντα.

Ο Λάζλο κοίταξε τη γυναίκα του απορημένος.

«Έτσι είναι. Και υποθέτω ότι δεν τον έχει στείλει η θεία Έντα...» τον βεβαίωσε η Βίνα, δείχνοντάς του έναν κομψότατο φάκελο από ρυζόχαρτο.

«Σούπα με γαρίδες και τζίντζερ, κύριοι, για τη μεταμεσονύχτια γιορτή σας...» ανακοίνωσε την ίδια στιγμή ο Τιμπό, ο οποίος εμφανίστηκε από την κουζίνα κρατώντας μια τεράστια πορσελάνινη σουπιέρα σε μπλε και λευκό χρώμα. «Παραδοσιακή συνταγή των ψαράδων της Ναντόγκ, κύριε, μην ανησυχείτε. Δεν έχω βάλει τίποτα το περίεργο και μοντέρνο», πρόσθεσε ψιθυριστά, καθώς περνούσε δίπλα από τον Λάζλο.

Ο κύριος Ιντρίγκ παραδέχτηκε ότι είχε κάτι το λαχταριστό και προκλητικό αυτή η ιδιαίτερη μυρωδιά του τζίντζερ, ανακατεμένη με μυρωδιά γαρίδας. Και αποφάσισε ότι αυτή τη μυστηριώδη υπόθεση με τον φάκελο που είχε λάθος χρώμα θα μπορούσαν να την αναλύσουν με τα μαχαιροπίρουνα στο χέρι και τα πόδια κάτω από το τραπέζι.